

vztrepetale in gledala je predse nemirno, kar je Janko opazoval z nekakim zadoščenjem.

„Ali tudi z izkušnjami se človek lahko vara.“

„Po čem naj se potem ravnamo?“

„Po svojih nazorih, ki jih moramo spopolniti do najvišje plemenitosti, in potem je lahko soditi pravo od nepravega.“

Kristina je sklonila glavo, kakor da premišljuje o njegovih besedah, pa jo je premotilo jutranje zvonjenje, ki se je slišalo sem od vasi.

„Tako zgodaj se že dolgo nisem vračala s sprehoda,“ je dejala, kakor da ne ve odgovora na njegove besede.

„In mogoče bi ne vstali tako rano niti danes, pa naj bi bilo v potoku deset sulcev, ko bi vedeli, da vas bom domov grede dolgočasil — jaz.“

Kristina je obstala brez besed, pogledala ga je vprašujoče in dejala naposled komaj slišno: „Ne razumem vas.“

Nato sta molče odšla proti vasi.

(Dalje prihodnjič.)

Temeniška :

Pomladni spev.

Zemlja je s polnimi grudi zavzdihnila,
vroča kri v žilah je njenih zaplala,
cvetju, zelenju življenje je vdihnila,
v jutro moči jih na pot je poslala. —
V sinje se dalje nebo je raztegnilo,
cvetje se belo pod njim je razpelo;
megle z oči si nebo je potegnile,
solnce si himno je zlato zapelo. —

Žarek srebra je padel na tla:
zašelestelo, zazvenelo je pod njim,
kakor bi v zlatem snu
duša zarajala,
kakor bi v srca dnu
luč se napajala.

